

HOLA CESC,

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

Hola Cesc,

Et demanaràs per què t'escric una carta i per què em prenc la molèstia d'ensobrar-la, portar-la a Correus, franquejar-la i esperar que la rebis. Si ens veiem cada dia a la feina!

És veritat, coincidim a l'ascensor, davant la màquina del cafè, a la fotocopiadora, fins i tot vam seure de costat al dinar de Nadal. Hem parlat del temps, hem comentat les estrenes del cinema, la darrera aplicació de l'iPhone... gairebé sempre, atrafegats i voltats de gent.

El que t'he de dir és només per a tu, per això he decidit prescindir d'e-mails i mòbils. T'escric a mà, amb la Parker que conservo des de la primera comunió, mentre imagino la teva mirada passejant pel full i les teves mans acarasant-lo o, potser, rebregant-lo amb menyspreu.

Saps com sóc quan no tinc al davant una pantalla d'ordinador o una pila d'arxivadors? Per a mi no hi ha espectacle comparable amb veure sortir el sol ran de mar, les aigües enrogeixen i, per uns moments, diries que el món s'encendrà. De vegades vaig al bosc a caçar bolets, no per tornar-ne amb el cistell més o menys ple, ans el que em plau d'aquestes estones és sentir-me formant part de la natura. Quina comunió tan perfecta la d'una roca embolcallada per la molsa! Ara que som a finals d'hivern, un pit-roig desvergonyit visita sovint el meu jardí; veure'l picotejar entre els grocs narcisos, florits malgrat la neu, m'humiteja els ulls.

Amb discreció, per damunt les ulleres que ja he de portar per mirar de prop, t'observo sovint. Penso que, darrere el teu vestit fosc i el teu posat de cap de secció competent i pare de família responsable, hi ha un esperit sensible bessó del meu. Aquest convenciment és el que m'ha portat a escriure't així, a poc a poc i amb bona lletra.

Vols emocionar-te amb mi? Vols que compartim camí? Em conformo amb una part del trajecte, sense possessió ni dedicació exclusiva.

Mal que no em contestis, als teus ulls llegiré la resposta.

Ton